

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123579056/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

sortskægede Cicerone fra et Hul i Muren fremtog et Glas. Efter at han havde fyldt det, satte han sig i Positur, og begyndte paa et længere, begejstret Foredrag, der uheldigvis blev afbrudt ved, at han tabte Glasset. Vi lagde os derpaa alle tre paa Maven, og forfriskede os ved det dejlige kolde Snevand, hvorefter Pakkerne blev tændte, og vi begav os ind i de høje, hvælvede Gallerier, der som Katakomber strække sig langt ind under Byens Gader, hvorfra det raske Livs Støj og Larm i dumpe Toner naaede vort Øre, medens vi ved det røde Fakkelskær undersøgte de vilde Dyrs og Gladiatorernes Indelukker.

Da det senere hen paa Eftermiddagen var blevet køligere, drev vi omkring nede ved den lille Havn, der kun har Dybde for Baade og smaa Felukker. Det gule Svovl, der brydes i Omegnen af Girgenti, blev i høje Karrer kørt ned til Vandet, hvor de kobberbrune Faquiner, kun iførte Svømmebenklæder, med en utrolig Færdighed balancerede med svære Stabler paa Hovedet midt ud i Havnen, hvor da Indskibningen gik for sig.

Den næste Morgen knaldede Veturinens Pisk udenfor vore Vinduer, og snart sad vi i Vognen med Revolveren om Livet, de grønne Slør omkring Hovedet og en dygtig Madkurv foran os, for at begive os paa den lange og usikre Rejse fra det livlige Catania til Gravbyen Syrakus.

Lige saa frugtbar Naturen havde vist sig, førend vi kom til Catania, lige saa gold og ørkenagtig fremtraadte Landskabet for os nu, da vi forlod den. En støvsky hvirvlede bestandigt foran Vognen paa den hvide, solbeskinnede Vej, ligesom Røgstøtten for Jøderne i Ørkenen. Efter nogle Timers Kørsel var det formeligt velgørende for Øjet at se Vand. Det var den lille Flod Gioretta, hvorover vi bragtes paa en skræbelig Færge, der truede med at knuses under Hestenes og Vognens forenede Vægt. Kort efter hævede Landet sig i Bakkelinjer, der efterhaanden gik over til et Højplateau, som i Horisonten begrænsedes af Monte Veneres blaalige Kam. Gentagne Gange saa' vi ved Siden af Vejen de urgamle, pelagiske Gravkamre, hvælvede Huler, der var udhugne i den haarde Klippe. Vi steg af for at undersøge en af de største, hvor en hel Hyrdefamilje havde indkvarteret sig med sine Geder og Æsler. Mændene laa udstrakte paa Jorden og sov formodentlig til Middag, Kvinderne malkede Gederne, og Børnene ristede Korn over en Ild af Trækul. Ved uregelmæssige, kolossale Piller var Rummet delt i flere Kamre hvert med en eller flere Smaanicher, hvor rimeligvis Ligene havde ligget, og op ad den kølige Grottes Vægge groede Mos og Venushaar i frodige Klynger.

Lige ved Middagstid kom vi, næsten opleste af Hede og kvalte af Støv, til det gamle Lentini, en smudsig Landsby, der i Romernes Tid